

Un claustre que aprèn a reflexionar (Escola Joan Coromines de Mataró)

<http://innovarperaprendre-ice.uab.cat/vidoeun-claustre-que-apren-a-reflexionar-escola-joan-coromines-mataro/>

En **Jordi Pàmies Rovira** és doctor en Antropologia Social i Cultural, professor del Departament de Pedagogia Sistemàtica i Social i membre del grup de recerca EMIGRA-CER Migracions de la UAB. Ha estat mestre d'educació primària i director d'una escola concertada i professor d'educació secundària i cap d'estudis a l'escola pública.

El professorat com subjecte cultural i transformador: “aprendre dels altres i poder-ho aplicar a l'aula”

Sovint a les escoles esdevé un repte trobar espais de comunicació i d'intercanvi entre els docents. Les dinàmiques quotidianes, s'argumenta, esdevenen potents impulsores de l'individualisme mentre que una racionalitat tecnòcrata e instrumental sembla esgarrapar les possibilitats per aplicar un model de treball real compartit i col·laboratiu.

Articlem comissions, grups de treball específic, repartim responsabilitats, anomenem càrrecs, però els espais i temps nous que impulsem sovint no aconseguen ser de diàleg, i acaben resultant escenaris que conviden més aviat a la balcanització del professorat. Mentrestant, els espais participatius dels que ens havíem dotat d'antuvi, com els claustres, dilueixen la seva funció pedagògica i esdevenen estructures instrumentals, llocs de gestió i de traspàs d'informació.

En aquesta situació emergeix una pregunta obligada: considerem important l'existència d'espais d'intercanvi real entre els docents que permetin compartir els aprenentatges?

“Un claustre que aprèn a reflexionar” és una proposta que supera i molt aquesta perspectiva. I si se'm permet considero que ho fa des de quatre dimensions:

1. **Entenent que el claustre resulta un espai de debat**, on la pedagogia ha de tornar a ocupar un lloc central i on cal impulsar dinàmiques i estratègies diversificades, creatives, allunyades de rigideses contextuais i adequades als resultats que es pretenen assolir, també durant els processos.
2. **Apostant per crear espais per (re) pensar la pràctica quotidiana**. Oferint espais de comunicació, interacció i de reflexió entre teoria i pràctica. I on es prenen en consideració les aportacions de la recerca en educació i s'aprofita la pràctica d'aula per (re) crear nous coneixements.
3. **Considerant el professorat com subjecte cultural**. Reconeixent els diversos bagatges i mirades que té sobre els fets educatius i comprenent que en tant que subjecte cultural el professorat atorga diferents significats els processos i dinàmiques escolars i socials. Només compartint aquestes diferents visions estarem en condicions de construir un projecte comú.
4. **Impulsant una comunitat de pràctica** que comparteix aprenentatges, a partir de la participació activa dels docents, i on s'aposta per una cultura col·laborativa que permet crear pertinença i responsabilitza a tot el professorat del projecte de centre.

Precisament aquestes dimensions resulten ser centrals en els processos que la literatura d'investigació pedagògica considera de major rellevància per la millora dels resultats a les escoles. “Un claustre que aprèn a reflexionar” ho fa posant l'èmfasi en el que és acadèmic i apostant per un enfocament centrat en l'alumnat, impulsant el desenvolupament d'una cultura i un clima de centre positiu i entenent que cal el consens i el treball de tot l'equip docent per esdevenir una comunitat real de pràctica on “cadascú pugui dir la seva i ser escoltat”. Només així podrem pensar-nos com a docents transformatius.